

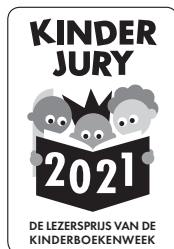
May-Britt Møbach

Cleo
& Bast

De krankzinnige
kunstroof

Met illustraties van
Sonia Menti

© May-Britt Mobach, 2020
© Moon, Amsterdam 2020
© Illustraties: Sonia Menti, 2020
Vormgeving omslag en binnenwerk: Caren Limpens
Foto auteur © Liselore Chevalier

ISBN 978 90 488 5107 2
ISBN 978 90 488 5108 9 (e-book)
NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

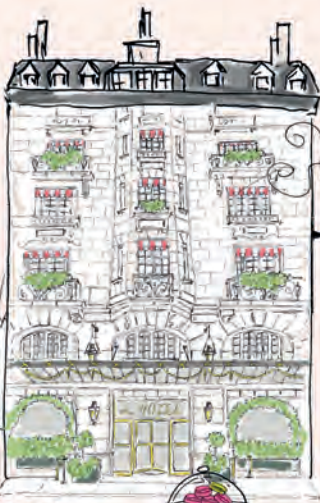
Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het verhaal, alle namen, tekens en incidenten geportretteerd in deze productie zijn fictief.
Geen identificatie met bestaande personen (levende of overleden), plaatsen, gebouwen en producten is bedoeld of moet worden afgeleid.

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Hotel
Cleo & Bust

Chanel

Rue Cambon

Ritz Hotel

Place Vendôme

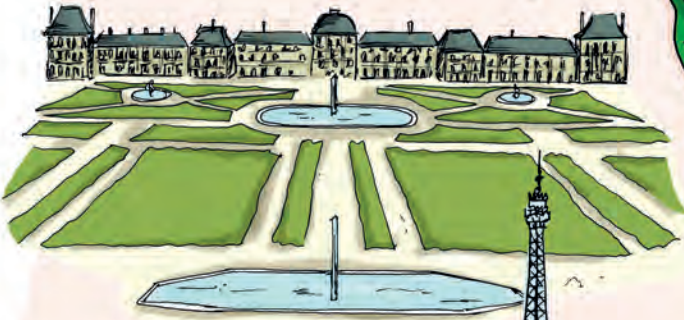
Place de la Concorde

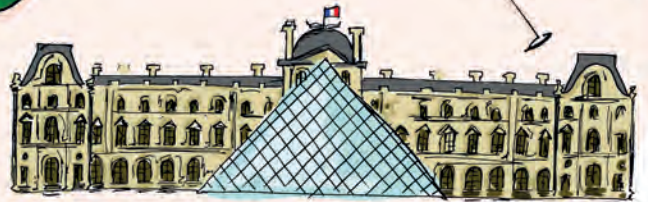
Angelina

Rue de Rivoli

Les Tuileries

Louvre

Tour
Eiffel

Seine

INHOUDSOPGAVE

WIE IS WIE?	3
Het boze model	7
Hoe het allemaal begon	11
En toen	16
Het verkeerde feestje	18
De brand	23
Het bezoek van Madame	27
Het moment waarop alles perfect lijkt	32
Het slechte nieuws	37
Madame gaat boeven vangen	41
Hoe het schilderij van negentig miljoen verdween	47
De knulligste roof ooit	51
Madame ziet het licht	55
De poederpudding en de kamer van 15.000 euro	60
Het uur van de waarheid	65
Benjamin krijgt bijles	70
Rosa, Benjamin en de kus	75
De lange nacht van Cleo en Bast	80
Het roze poeder en de ananas	85
De magische kast en de geheime kamer	89
Eind goed, al goed?	94
NAWOORD	101
AUTEUR	103

VOOR FLO, BEL EN IGGY

Cleo (Cleopatra)

Jarenlang leefde Cleo op een boerderij waar de bazin van Cleo wollen jasjes en versieringen weefde voor de beroemdste modemerken van Parijs. Die bazin was een hardwerkende vrouw die zelf niet zoveel had met die chique wereld waar ze kleding voor maakte. Maar ze was de allerbeste in haar vak en werd daarom door iedereen enorm verwend als ze in Parijs was. Toen zij overleed, en Cleo dus geen baasje meer had, bracht een wereldberoemde ontwerper Cleo naar het hotel. Cleo is een vrolijke allemansvriendin. Ze heeft altijd zin in een feestje en in gezelligheid. Daardoor komt ze nog wel eens in de problemen, maar uiteindelijk komt het altijd goed met haar.

Bast

De poes die al jaren in haar poezenappartementje in het hotel woont. Ze is een raskat, met een stamboom en alles erop en eraan. Ze is gewend aan haar luxe leventje, aan aandacht. En aan... het alleenrecht op het goede leven en aandacht. Delen is niet haar sterkste kant. Al helemaal niet als het om de aandacht van Madame gaat. Dan wil ze nog weleens brommen in plaats van spinnen. Maar uiteindelijk is Bast een lieverd, hoor.

Madame

Madame is de eigenaresse van het hotel. Ze bezit nog een paar zeer luxe vijfsterrenhotels, maar dit hotel is haar lievelingsplek op aarde. Dat heeft alles te maken met Parijs én met de poezen. Een paar jaar geleden overleed de man van Madame. Met hem bouwde ze aan het familiebedrijf dat hen tot de rijkste mensen van Europa maakte. Ondanks haar vele miljoenen blijft Madame een nuchtere, hardwerkende vrouw die het hart op de goede plaats heeft.

Maurice

Maurice, de manager. Oftewel de persoon zonder wie het hotel niet zou kunnen bestaan. Dat vindt Maurice vooral zelf, want zo onmisbaar is hij nou ook weer niet. Maar laat hem dát maar niet horen. Maurice geeft graag opdrachten en hoort zichzelf graag praten. Ook kan het best zo zijn dat hij Rosa de schuld geeft van iets wat hij zelf heeft gedaan. Of Rosa dat erg vindt? Welnee. Ze weet wie het zegt. Maurice bedoelt het allemaal niet zo kwaad, het rolt soms alleen wat rottig uit zijn mond.

Rosa

Kamermeisje Rosa is een echte Parisienne. Ze ziet er altijd fantastisch uit (ook in kamermeisjesuniform), maar doet alsof ze er helemaal geen moeite voor heeft gedaan. Als Rosa iets geweldig vindt, zegt ze dat het *pas mal* is, oftewel; niet slecht. Ze is ontzettend lief, maar bedekt dat met een stevige laag stoerheid. Alles om te voorkomen dat je ontdekt dat ze eigenlijk een heel klein hartje heeft.

Benjamin

Als liftjongen voelt Benjamin zich soms een beetje het lachertje van het hotel. Want hoeveel nut heeft het nou eigenlijk dat er een liftjongen is in een hotel met vier verdiepingen? Toch geniet hij van zijn werk, van de gesprekjes met de gasten en van zijn collega's. Hij springt meteen op als hij iemand kan helpen en zal het hotel nooit verlaten voordat hij in de keuken van chef Eric iets lekkers voor de poezen heeft gebietst.

Chef Eric

Dat een hotel twee restaurants heeft met in totaal vier Michelinsterren is een unicum. Daarom regeert chef Eric zijn keuken met militaire precisie. Als je daar binnenwandelt en een likje uit de pan neemt, vlieg je zo met een grote boog het hotel uit. Niemand durft de keuken zomaar binnen te gaan, zelfs Madame niet. Eric is iemand die houdt van het goede leven en anderen graag verwent. Vooral Madame, maar aan haar kan hij niet zoveel kwijt. Die is al blij met een stukje stokbrood en wat lekkere olie. Gelukkig kan hij Cleo en Bast wel gelukkig maken met zijn dagelijkse restjes vis.

Het boze model

Leens is het stil. Maar echt stil. Zelfs de dames van de receptie, die nog weleens willen kibbelen, zwijgen. De portier houdt van schrik de draaideur tegen waardoor een arriverende hotelgast met zijn neus tegen het glas botst. De liftjongen slaat zijn hand voor zijn mond en de beroemde acteur die net nog losjes tegen de muur leunend stond te bellen, bevriest in zijn pose.

Ze is terug. En daar is zo te zien niet iedereen even blij mee. Maar Cleopatra vindt het geweldig. Het liefst zou ze naar haar toe rennen. Het liefst zou ze spinnend haar hoofd om haar enkels draaien en met haar staart de benen van het beroemde fotomodel dat net met zoveel kabaal is binnengekomen, strelen. Iets zegt haar dat ze dat beter niet kan doen.

Ze hadden het leuk gehad, de vorige keer. Het model had verrukt uitgeroepen dat ze haar evenbeeld in Cleopatra had gevonden en toen Cleopatra zichzelf daarna bekeek in de ruit van de draaideur, moest ze toegeven dat de vrouw gelijk had. Ook zij had iets weg van een panter. Elegant, soepel, met een lang, sterk lichaam. Bovendien waren ze allebei van een diep donkerbruin dat grensde aan zwart met ogen zo groen als smaragd. De vrouw was met haar op de foto gegaan en blijkbaar had ze die met andere mensen gedeeld, want een uur later stond er een rij tot aan de Rue Saint-Honoré. Allemaal wilden ze Cleopatra zien, en weken en maanden later kwamen er nog steeds gasten in het hotel speciaal voor haar.

Dit tot grote ergernis van Bast, de hotelpoes die hier al jaren woont. Veel langer dan zij. Zij vindt al die aandacht voor Cleopatra, die door gasten liefdevol Cleo wordt genoemd, maar niets. Jaren heeft zij alle aandacht gekregen en bovendien heet zij Bast, vernoemd naar de Egyptische kattengodin van de vruchtbaarheid. Zij verdient de aandacht, niet dat magere mormeltje dat niet eens een stamboom heeft, dat een halfjaar geleden het hotel binnengesmokkeld is.

Bast vangt haar bliken sist. Cleo weet dat ze beter naar hun kleine kattenappartementje achter de *bagagerie* (de ruimte in het hotel waar de koffers van in- en uitcheckende gasten worden bewaard) kan gaan, maar ze is te nieuwsgierig en trippelt zo zacht ze kan via de piano over het kleine trappetje richting de receptie waar ze vanachter een marmeren pilaar precies naar de receptie kan gluren.

Zo stil als iedereen in het hotel verder is, zo hard tettert het beroemde model. Dat het een schande is. Dat de witte rozen gisteren al bezorgd hadden moeten worden zodat ze vandaag op het hoogtepunt van hun schoonheid zouden zijn. Dat alle lampen door rode

lampen vervangen hadden moeten worden omdat haar huid dan beter uitkomt. Dat haar eigen beddengoed, heerlijk zacht Egyptisch katoen van de hoogste kwaliteit, hier allang had moeten zijn. En wáár zijn de geurkaarsen van Jo Malone? Is dat nou zo moeilijk? Ze zet haar woorden kracht bij door keihard met haar hand op het marmeren blad van de receptie te slaan. 'Ik kom over een uur terug en dan is alles geregeld.' Ze síst zelfs als een kat.

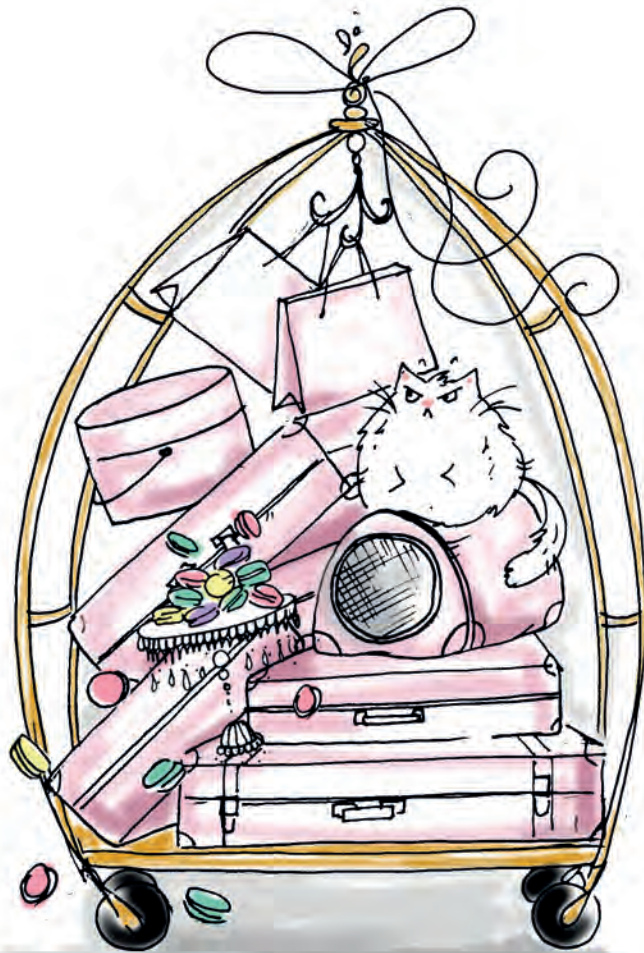
Dan gebeurt het. Cleo siddert van schrik door het getier van het model waardoor ze met het puntje van haar staart het antieke vaasje dat op een salontafeltje achter haar staat, omstoot. O, nee! En natuurlijk maakt het geen zachte landing op het Perzische tapijt, maar spat het peperdure aardewerk uiteen op de marmeren vloer.

'*Putain, merde alors!*' vloekt hotelmanager Maurice in het Frans. Hij is naar beneden gerend om de situatie te overzien, maar nu wordt het hem echt te veel. '*Les chats, grrr!*' Iedereen weet dat de manager geen fan is van de twee hotelkatten. 'Zelfs te beroerd om muizen te vangen!' roept hij minstens één keer per dag uit. Maar de eigenaresse van het hotel is duidelijk geweest: Bast en Cleopatra horen bij het hotel. Als iemand daar een probleem mee heeft, jammer dan. Parijs heeft meer dan genoeg vijfsterrenhotels, dus is er een probleem met de poezen, dan is daar de draaideur.

Maar nu... Nu kan de manager de kleine Cleo wel wat doen. De vaas is ontzétend kostbaar. Hij zou nog van een Franse koning uit de zeventiende eeuw zijn geweest. En nu dat beroemde model al zo over de kook is, zal dit allemaal niet helpen.

Het model kijkt geïrriteerd om. Wat ís dit voor áánfluiting? Net als ze haar mond wil openen om een verse regenbui aan scheldwoorden naar buiten te laten, precies op dát moment, ziet ze Cleo. Ze opent haar armen en zegt: 'Mijn kleine prinses... Jij bent het enige lichtpuntje van mijn dag.' Op zoek naar goedkeuring kijkt Cleo even om naar Bast, maar denkt dan: wat kan mij het ook schelen? Ze huppelt naar de receptie waar ze voordat ze weet wat er allemaal gebeurt, wordt opgetild door het fameuze model en, hoepla, in haar tas belandt.

‘Cleo en ik gaan winkelen. En als we terug zijn, verwacht ik dat álles in orde is.’ Als Cleopatra haar kopje boven de tas uitsteekt, ziet ze de liftjongen zijn duim opsteken naar de dames van de receptie en de acteur een ik-spreek-je-later-nog-wel-gebaar maken naar de beroemde dame. Zelfs de snor van manager Maurice lijkt weer een beetje omhoog te krullen. Alleen Bast... die kijkt nog bozer dan anders.

Hoe het allemaal begon

De kamermeisjes rennen verschillende kanten op; de een richting het magazijn om die verdraaide rode lampen te zoeken, de ander naar het warenhuis Galeries Lafayette om de bewuste geurkaarsen te kopen. Benjamin de liftjongen laat de lift voor wat hij is en veegt de scherven van het vaasje op. Ondertussen sjokt Bast richting hun poezenappartement. Nou ja, 'hun', het is eigenlijk natuurlijk gewoon háár appartement. Cleo is erbij gekomen. Erger nog, Cleo heeft zich opgedrongen. Cleo. O nee: Cle-o-pa-tra. Ha. Bast weet nooit of ze nou moet spinnen van minachting of moet sissen van woede bij het horen van die naam. Cleopatra. Voor een poes die van een boerderij komt nota bene!

Uiteindelijk is het allemaal de schuld van de baas van Chouquette, die Bast altijd monsieur Chouquette noemt. Ook zo'n spuugverwende poes. Ze komt hier vaak met haar baasje. Hij houdt zoveel van haar dat zij al zijn miljoenen krijgt als hij overlijdt. Bast heeft zelfs weleens gehoord dat hij, als het zou kunnen en mogen, met Chouquette zou willen trouwen. Een man met een poes! Het idee!

Nou ja, die monsieur Chouquette dus, die trouwens lijkt te leven op Pepsi Max en zwarte koffie en altijd handschoenen met afgeknipte vingers en een zwarte zonnebril draagt, die komt elke week in het hotel. Steeds met iemand anders, maar ze lijken allemaal hetzelfde dieet te volgen. Bast heeft weleens een van zijn gasten aan een slablad zien likken. Verder at de vrouw niets. En ze dronk ook niet. Bast weet in elk geval dat je

geen moeite hoeft te doen om rond zijn tafeltje te zoeken naar een stukje ham of kaas, want het woord ‘eten’, nou, dat komt niet bepaald voor in hun vocabulaire.

Meestal komt monsieur Chouquette met vrouwen die, als je ze zou moeten vergelijken met een dier, het meest in de buurt van een langpootmug komen. Of van een hazewindhond. Maar die dag kwam hij met een totaal ander exemplaar.

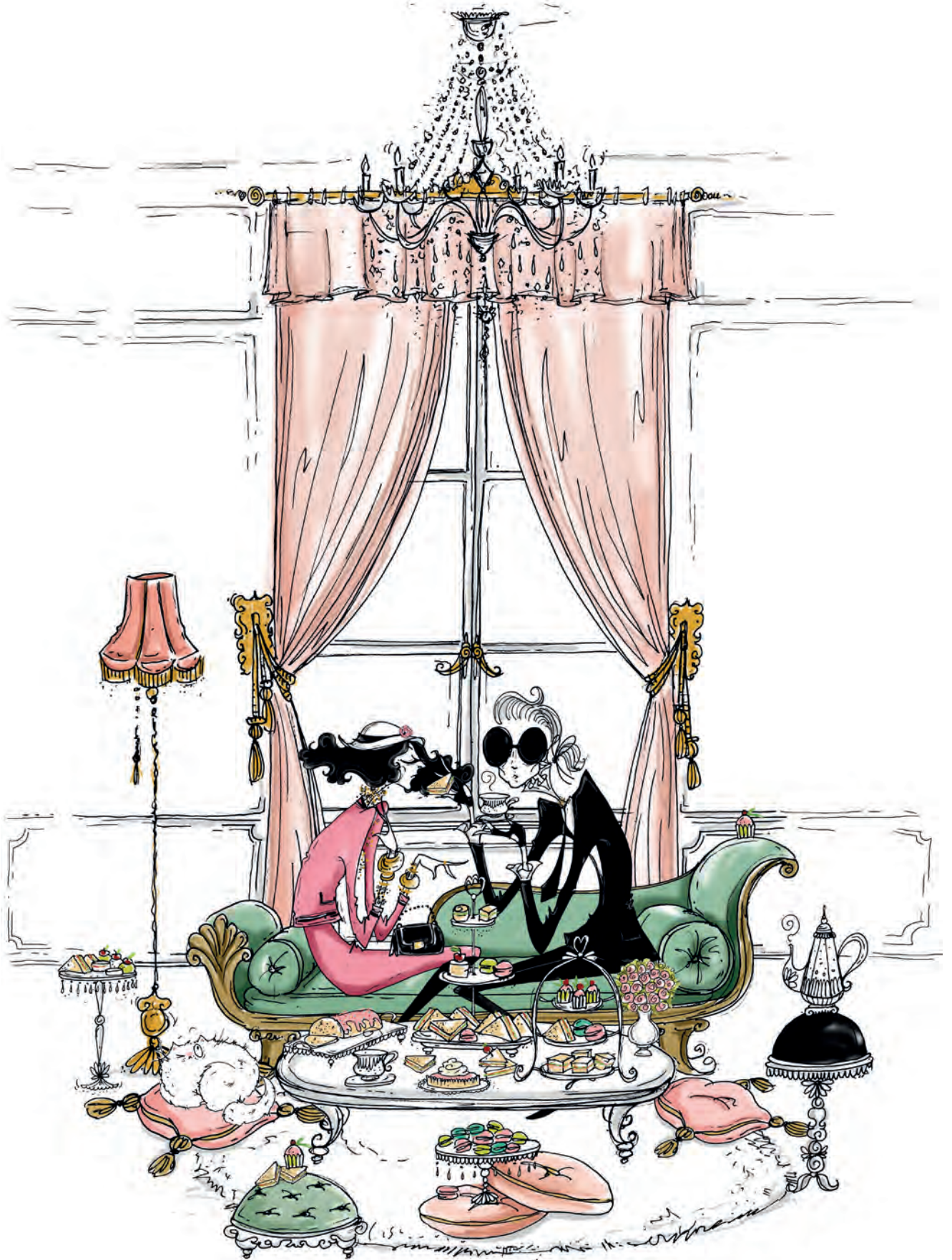
Oud was ze. Ze leek wel honderdzes. En het is misschien niet beleefd om te zeggen dat iemand krom is, maar als een hoepel rechter lijkt, wat moet je dan? Krom dus. Met vingers zo gebogen en stijf als de scharen van een krab. Toen zij er was, leek het wel of alle calorievrije lunches in een klap werden goedge maakt. Ze zette haar tanden in de clubsandwich en nam rustig nog het complete toetjesmenu toe. Als ze een slok van haar wijn nam, slurpte ze een beetje.

En monsieur Chouquette? Die vond het práchtig.

Bast wist niet wat het was, maar deze vrouw moest een magische kracht hebben. Ze was absoluut niet zo mooi en goedgekleed als die magere meisjes met wie hij normaal aan kwam zetten, maar bij haar... Bij haar was hij een ander mens. Hij bleef staan tot zij zat, knikte bemoedigend bij elke hap die ze van haar sandwich (à 89 euro) nam en Bast had zelfs een keer gespot hoe zijn vingers haar kromme, stroeve handen zachtjes aanraakten. Het duurde maar heel even. Maar toch. Bast had het maar mooi gezien.

Op een dag kwam monsieur Chouquette alleen. Nu is hij sowieso altijd in het zwart gekleed, maar die dag leek alles zwarter. Zelfs zijn zilverkleurige haar, dat hij altijd in een elegante staart draagt, leek dof. En de zonnebril, die schoof hij af en toe opzij om met het linnen servet van het hotel langs zijn ogen te wrijven.

Bast begrijpt niet alles van de mensenwereld. Helemaal niet veel zelfs. Maar dit was zo klaar als een klontje. Hier was IETS ERGS gebeurd. Misschién wel iets met de Dood. Manager Maurice was aan zijn tafeltje komen zitten. Met een verse fles Badoit (modemensen drinken niets anders dan champagne en dit watermerk) en twee glazen. Hij had

gezucht en zijn rechterhand op zijn rechterknie gezet, waarbij zijn elleboog ver buiten het kleine bistrotafeltje stak. Hij had monsieur Chouquette diep in de ogen gekeken en ‘*merde alors*’ gefluisterd. En monsieur Chouquette had zijn zonnebril nog eens opzijgeschoven en weer gewreven met het servet.

Bast had haar poezenlijf om de poten van hun tafel gedraaid. Hier gebeurde iets belangrijks en daar had ze alles van willen weten. Ze hoorde hen dingen zeggen als ‘onvervangbaar’ en ‘wat nu?’ opgevolgd door ‘alles zal heus goed komen’. Dat was Maurice natuurlijk. Die was streng en soms ontzettend irritant, maar hij probeerde het leven altijd van de zonnige kant te bekijken. Dat moest Bast toegeven.

Toen monsieur Chouquette zijn voorhoofd op tafel liet vallen en het hele servet tegen zijn ogen duwde, was het tijd voor actie. Ze wist niet of het mocht volgens het hotelprotocol, maar ze deed het gewoon. Ze kroelde langs de smalle broekspijpjes van de droevige man en gaf kopjes alsof haar leven ervan afhing. Toen gebeurde het. De man had opgekeken, was nog harder gaan huilen en had Bast op zijn schoot genomen.

Dat er nog een kleine erfenis was. Waar niemand voor kon zorgen. Zelfs hij niet. Want Chouquette, ach, dat hoefde hij toch niet uit te leggen? Die dulde geen concurrentie. Maar deze arme, lieve weespoes, wat moesten ze daar nou mee? En Bast? Die zou toch vast heel gelukkig worden van wat gezelschap? En het was misschien geen rasexemplaar, maar dat was niet aan haar te zien. En ze was slim. Dus dat ze op de boerderij was opgegroeid, gaf niets. Ze zou zich gauw aanpassen aan de stad. Bovendien had ze weken, maanden, jaren tussen de beroemdste bolletjes wol van de wereld geleefd. Ze had liggen spinnen terwijl de biesjes van de duurste jasjes op aarde, van het meest exclusieve modemerken denkbaar, werden geweven. Ze was misschien niet van adel; stijl en klasse waren haar met het kattenvoer meegegeven.

Dus. Zo is het gegaan. Sindsdien is Bast niet meer de koningin, maar moet ze haar paleis delen met Cleopatra... Nou ja... iemand die zich voordoet als Cleopatra. Tsss. En als je het over de duivel hebt... daar komt ze binnen. In de armen van het beroemde

model, met twee portiers achter hen die met hun armen en benen gespreid proberen om allerlei oververhitte meisjes die met hun telefoon aan het filmen zijn, buiten het hotel te houden.

O, wat verlangt Bast naar rust.

